

Kornmod ved aftenstide.

Vi mødtes i livets aftenstund,
dine blide øjne, og smilende mund
fortalte mig uden ord og røst,
at vi to må være hinanden til trøst.

Thi, det har vi fælles, den sag er givet
borte er nu det bedste af livet, -
og som vraggods driver vi nu omkring
med en masse erfaring, - til ingen ting.

Vore længsler er efterhånden mætte,
forestillingerne matte og trætte
alderdommen stod som et gyldent skin,
nu er den vejret bort af vor tunge sind.

Så sidder vi da her med livets aske,
og prøver i stilhed at finde en maske,
- fortiden er borte, men kan vi hygge
lidt om hinanden er det, vel Lykke.

K.E.Thomsen.

Aalborg den 6-3-1988.